

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Petr Panzenberger: Havířov produkuje nosáče se špičatou bradou

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 08.12.2025 0:05, Datum importu: 08.12.2025 1:01, Zdroj: divadelni.net, Autor: Marcela Magdová Marcela Magdová, Rubrika: Rozhovory, Periodicita: Denně, Provozovatel: Divadelní net, z.s., Země: CZ

Nejčastěji ztělesňuje postavy padouchů, zlodějíčků a dalších vykloubenců, jimiž smývá agrese a vášeň. Sám připouští, že jako pazgřivec se líbí. Na svět a na divadlo se však herec Petr Panzenberger dívá s nasazenými růžovými brýlemi, jako „semišový naivista“. S nesmírnou pokorou, která z něho při osobním setkání číší, také dorazil do pražského **Národního divadla**, kde převzal Cenu Thálie za roli Romana v inscenaci ostravského Studia G Perníkář. Náš společný rozhovor, dotýkající se oceněné role, ale i celé Petrovy profesní dráhy, proběhl jak jinak než v **Ostravě**, po jedné z repríz Perníkáře v rámci festivalu OST-RA-VAR.

Perníkář. Foto archiv Studio G

Je role Perníkáře ve stejnojmenné inscenaci, za niž jste obdržel Cenu Thálie, tou, které si ve své herecké kariéře (přes devadesát postav) nejvíc ceníte?

Ne, ale to není důležité. Zato však na ní byla nádherná práce a je do jisté míry součástí všeho, co jsem doposud hrál. Beru ji jako výsledek své cesty z ostravské konzervatoře přes brněnskou Polárku až do ústeckého Činoheráku. Tam myslím, že moje hlava a tělo začaly skutečně společně fungovat. Od té chvíle jsem divadlu více rozuměl a začal své zkušenosti zužitkovávat. Dospěl jsem do fáze, kdy dokážu roli lépe uchopit, tuším, na čem pracovat víc a od čeho naopak upustit.

Předobrazem Perníkáře je skutečný příběh havířovského vaříče pervitinu Romana Pechy, je něco, co s ním máte společného?

S Romanem Pechou jsem se poprvé setkal těsně před premiérou. Bylo by mi nepříjemné hrát příběh člověka, kterého jsem nikdy neviděl, přičemž on by mě sledoval z hlediště. Pokud bych si s ním neřekl alespoň pár slov, byl bych zbytečně zablokovaný. Tělo by mi to asi nedovolilo. Když došlo na setkání a já mu sdělil, že jsem nervózní a jdu se tudíž připravovat, opáčil: „Buď v klidu, vypadáš jako já, to dáš.“ Po našem letmém setkání a nakonec i na základě jeho příběhu se mi zdá, že nás pojí jistá vnitřní otevřenost a veselost. A taky nos, zdá se, že Havířov produkuje nosáče se špičatou bradou. Důležitým a společným je i Havířov, odkud oba pocházíme. Jako dítě vyrůstající v devadesátých letech jsem jistě okolnosti registroval, ale váhu a měřítko tamní drogové scény jsem si uvědomil až v dospělosti. Romanova slova z konce inscenace „nikdy jsem nelhal“ pro mě byla klíčová a určující pro to, jak postavu Romana uchopit. Poznal jsem ho v čistotě jeho vyprávění. Jelikož on skutečně všechno říká na rovinu. Je to jen pravda, kterou převyprávíte. Není nutné si cokoli vymýšlet. A tak to mám rád i v divadle. A to je další, co mě s Romanem Pechou spojuje.

Perníkář je monodrama, královská herecká disciplína. Nalezl jste v osamělém pobytu na scéně zalíbení, nebo vám přeci jen chybí partnerka?

Je to krásné, ale asi bych do dalšího monodramatu dlouho nešel. Zkoušení i následné hraní je strašně vyčerpávající. Všeho je moc. Když například večer hraju Perníkáře, od rána ho mám usazeného v hlavě. Je to i o zodpovědnosti, která je mnohem větší, jelikož spoléhám jen sám na sebe. Na jevišti nemám nic kromě židle. Na druhé straně během pracovního procesu jsme jen já a režisér a máme čas jen pro sebe. Jako bychom pak společně kráčeli ruku v ruce celým příběhem, aniž by nás ovlivňoval jakýkoli jiný faktor. Jsem rád, že jsem si na monodrama sáhl, ale přeci jen

kolegy na jevišti mám radši stejně jako příběhy o více postavách, na nichž můžeme společně tvořit.

Alena Sasínová-Polarczyk (Tchyně), Petr Panzenberger (Leonardo). Krvavá svatba, **NDM**. Foto: Martin Kusyn

Mluvíte o režisérovi Vojtěchu Štěpánkovi, svém uměleckém šéfovi **Národního divadla moravskoslezského**, který vám nabídl angažmá po odchodu z Komorní scény Aréna a s ním jste už několikrát spolupracoval. Jaká je s ním spolupráce v rovině režisér–herec?

Někteří režiséři jsou přísní, což neznamená, že bych si jich nevážil. A pak jsou ti, třeba jako Vojta Štěpánek, s nimiž se pracuje plynule, jemně. Zkoušení je spíš rozhovor, bez apelu nebo živočišnosti. Práce je tedy příjemná, někdy zdoluhavější, jindy rychlejší, když se přijde na to, jak situaci uchopit, ale to je podle mě u každého režiséra. Pokud lidé společně najdou řeč, kterou potřebují jak pro postavy, tak pro celý inscenační tvar, je jedno, kdo to je. Je důležité, aby si lidé rozuměli. A je fajn, že s Vojtjou jsme si porozuměli. To ale neznamená, že by byl jediný režisér, s nímž si jako herec rozumím.

Petr Panzenberger (vlevo) a Marek Cisořský v inscenaci Komorní scény Aréna Bílý muž a Rudá tvář. Foto archiv

Jako herec jste prošel téměř celou republikou, z ostravské konzervatoře jste zamířil do Brna, kde jste působil v několika divadlech, pak následovalo angažmá v ústeckém Činoherním studiu a návrat do **Ostravy**. Co zásadního jste si z každého divadla pro svoji hereckou práci odnesl?

V Polárce jsem se naučil disciplíně, musel jsem dbát na kostýmy, na rekvizity, o všechno pečovat sám. V Mahence (**Národní divadlo** Brno – pozn. red.) jsem se naučil pracovat na velkém jevišti, v HaDivadle jsem se setkal s tituly z undergroundového prostředí. Pak jsem přišel do Ústí nad Labem (Činoherní studio – pozn. red.), kde to byl totální punk. A mé srdce, protože miluju punkovou a hardcorovou muziku, začalo tepat. Právě odtud, z ústeckého Činoheráku, mám spoustu nejbližších přátel. S návratem do **Ostravy** do Arény (Komorní scéna Aréna – pozn. red.) jako by se všechno spojilo. Mohl jsem tohle všechno zužitkovat, a to i v samotném divadelním řemesle. Následně jsem opět zatoužil po něčem jiném, cítil jsem potřebu změny. Dokonce jsem zvažoval, že odejdu na volnou nohu. V té chvíli mě oslovil Vojtěch Štěpánek a nabídl mi angažmá v **NDM**, řekl jsem si, že to zkusím. Když jsem odcházel z konzervatoře, chtěl jsem zůstat v **Ostravě**, a to v **Národním divadle moravskoslezském**, u Bezručů (Divadlo Petra Bezruče, pozn. red.) nebo v Aréně. Mým největším snem byla tři divadla: právě ústecký Činoherák, Dejvické divadlo a Aréna, z čehož dva sny se mi splnily. Nejen dva... člověk si říká, kdyby přišla Thálie. Myslím, že nešlo o typy divadel ani regiony, kterými jsem prošel, ale o lidi a tamní party, na které mám v životě štěstí. Možná je to ale jen můj zkreslený názor, protože jsem semišový naivista, kterému se všechno líbí. Vážím si úplně všech, kdo dělají v kultuře, vidím v tom smysl. Jsem v divadelním kolektivu šťastný a doufám, že to předávám i ostatním.

Ostravská konzervatoř, kterou jste absolvoval, vychovala mnoho zásadních hereckých osobností. Jak vzpomínáte na dobu studií? Vašimi pedagogy byli Alexandra Gasnářková a Bedřich Jansa.

Nedávno jsme na studia vzpomínali s mým spolužákem Milanem Cimerákem, který aktuálně hraje v Aréně. Zjistili jsme, že nikdy jsme příliš nekomunikovali s ostatními ročníky, byli jsme taková parta sama pro sebe. Minimálně první dva roky studia. Nás deset se semklo, bylo zavřených ve třídě, vymýšlelo společný projekt nebo jsme si vzájemně radili v dialozích, na nichž jsme aktuálně pracovali. Pořád jsme tam seděli, pracovali a vzájemně se podporovali. Hodně nás to stmelilo, což bylo důležité i pro náš další postup. Když jsme pak už jednotlivě vstoupili do souborů, byli jsme zvyklí pracovat společně, tedy ansámblově.

Richard III. Foto archiv **NDM**

Máte za sebou mnoho rolí podobného typu, Richard III., Perníkář, nyní zkoušíte dalšího „démona“, Parfjona Rogožina z Idiota, netoužil byste vykročit i jiným směrem?

Určitě to není záměr ani kalkul. Režiséři si vybírají podle typu/zevnějšku nebo podle toho, v čem konkrétním mě vidí. A když se jim jako pazgřivec líbím, zkusí mi dát zase trochu jinou formu pazgřivce. Využijí existujícího potenciálu. A pak je samozřejmě milým překvapením, když se to změní a dostanu úplně jinou postavu. Jsou to taky určitá období, teď asi tři let, kdy mi přistávají tyto figury. Říkám si, nevádí, za chvíli budu třeba Benvolio.

Ať už jsou to pazgřivci, či kdokoli jiný, dostáváte v poslední době samé velké úlohy.

Kolikrát už jsem říkal, dejte mi už nějakého sluhu. V jedné sezoně se mi stalo, že jsem měl hrát v pěti titulech, buď hlavní, nebo střední role, které jsou stále přítomné na scéně, hodně mluví a posouvají děj. Poprvé v životě jsem

požádal, ať se jedné z nich ujme někdo jiný. Potřeboval jsem si odpočinout. Navíc když mám rodinu, musím si hlídat čas, abych úplně nepadl na hubu, jak se říká. Čím dál víc lidí řeší, jak všechno dělat rychleji, levněji, avšak absolutně precizně. Což je nesmírně vysilující ve všech oborech. V takových podmínkách zaniká invence a prostor pro tvorbu, které člověk spotřeboval jen na to, aby práce byla rychlá. Dlouho jsem neuměl říct ne. Snažil jsem se vždycky vyhovět. Časem jsem zjistil, že říct ne není vůbec špatně.

Rozhovory

Petr Panzenberger: Havířov produkuje nosáče se špičatou bradou

08. 12. 2025

Marcela Magdová

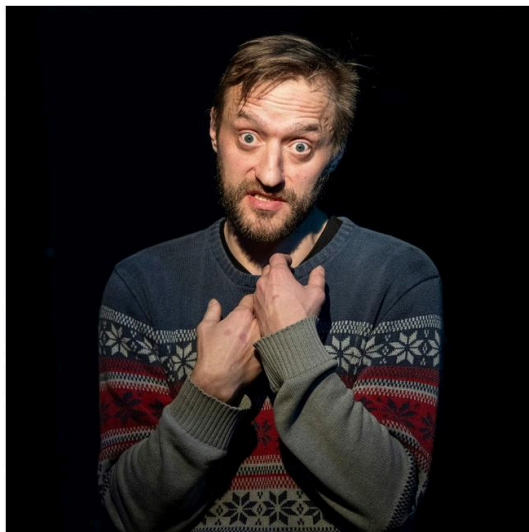

Foto archiv

Sdílejte

Nejčastěji ztělesňuje postavy padouchů, zlodějíčků a dalších vykloubenců, jimiž smývá agrese a vášeň. Sám připouští, že jako pazgřivec se líbí. Na svět a na divadlo se však herec Petr Panzenberger dívá s nasazenými růžovými brýlemi, jako „semišový naivista“. S nesmírnou pokorou, která z něho při osobním setkání číší, také dorazil do pražského Národního divadla, kde převzal Cenu Thálie za roli Romana v inscenaci ostravského Studia G *Perníkář*. Náš společný rozhovor, dotýkající se oceněné role, ale i celé Petrovy profesní dráhy, proběhl jak jinak než v Ostravě, po jedné z repríz *Perníkáře* v rámci festivalu OST-RA-VAR.

Perníkář. Foto archiv Studio G

Je role Perníkáře ve stejnojmenné inscenaci, za niž jste obdržel Cenu Thálie, tou, které si ve své herecké kariéře (přes devadesát postav) nejvíc ceníte?

Ne, ale to není důležité. Zato však na ní byla nádherná práce a je do jisté míry součástí všeho, co jsem doposud hrál. Beru ji jako výsledek své cesty z ostravské konzervatoře přes brněnskou Polárku až do ústeckého Činohráku. Tam myslím, že moje hlava a tělo začaly skutečně společně fungovat. Od té chvíle jsem divadlu více rozuměl a začal své zkušenosti zužitkovat. Dospěl jsem do fáze, kdy dokážu roli lépe uchopit, tuším, na

Další čtení

Mediální partnerství

Vánoční tip Jihočeského divadla:
vstupenky na Jižní Svěrák a Jižní spojku 2026

Rozhovory

Anna Freimanová: Václav Havel mě stále překvapuje

Recenze

Krásná ošklivá podivaná

Glosy

Liberec ve stínu rezignace

Recenze

Hořící křídla kolektivu: Jana z Arku v HaDivadle

Sdílejte

fungovat. Od té chvíle jsem divadlu více rozuměl a začal své zkušenosti zužitkovávat. Dospěl jsem do fáze, kdy dokážu roli lépe uchopit, tuším, na čem pracovat víc a od čeho naopak upustit.

Předobrazem Perníkáře je skutečný příběh havířovského vaříče pervitiny Romana Pechy, je něco, co s ním máte společného?

S Romanem Pechou jsem se poprvé setkal těsně před premiérou. Bylo by mi nepříjemné hrát příběh člověka, kterého jsem nikdy neviděl, přičemž on by mě sledoval z hlediště. Pokud bych si s ním neřekl alespoň pár slov, byl bych zbytečně zablokovaný. Tělo by mi to asi nedovolilo. Když došlo na setkání a já mu sdělil, že jsem nervózní a jdu se tudíž připravovat, opáčil: „Bud' v klidu, vypadáš jako já, to dáš.“ Po našem letmém setkání a nakonec i na základě jeho příběhu se mi zdá, že nás pojí jistá vnitřní otevřenost a veselost. A taky nos, zdá se, že Havířov produkuje nosáče se špičatou bradou. Důležitým a společným je i Havířov, odkud oba pocházíme. Jako dítě vyrůstající v devadesátých letech jsem jistě okolnosti registroval, ale váhu a měřítko tamní drogové scény jsem si uvědomil až v dospělosti. Romanova slova z konce inscenace „*nikdy jsem nelhal*“ pro mě byla klíčová a určující pro to, jak postavu Romana uchopit. Poznal jsem ho v čistotě jeho vyprávění. Jelikož on skutečně všechno říká na rovinu. Je to jen pravda, kterou převyprávíte. Není nutné si cokoli vymýšlet. A tak to mám rád i v divadle. A to je další, co mě s Romanem Pechou spojuje.

Perníkář je monodrama, královská herecká disciplína. Nalezl jste v osamělém pobytu na scéně zalíbení, nebo vám přeci jen chybí partnerka?

Je to krásné, ale asi bych do dalšího monodramatu dlouho nešel. Zkoušení i následné hraní je strašně vyčerpávající. Všeho je moc. Když například večer hraju Perníkáře, od rána ho mám usazeného v hlavě. Je to i o zodpovědnosti, která je mnohem větší, jelikož spoléhám jen sám na sebe. Na jevišti nemám nic kromě židle. Na druhé straně během pracovního procesu jsme jen já a režisér a máme čas jen pro sebe. Jako bychom pak společně kráčeli ruku v ruce celým příběhem, aniž by nás ovlivňoval jakýkoli jiný faktor. Jsem rád, že jsem si na monodrama sáhl, ale přeci jen kolegy na jevišti mám radši stejně jako příběhy o více postavách, na nichž můžeme společně tvořit.

Alena Sasínová-Polarczyk (Tchyně), Petr Panzenberger (Leonardo). Krvavá svatba, NDM. Foto: Martin Kusyn

Mluvíte o režisérovi Vojtěchu Štěpánkovi, svém uměleckém šéfovi Národního divadla moravskoslezského, který vám nabídl angažmá po odchodu z Komorní scény Aréna a s nímž jste už několikrát spolupracoval. Jaká je s ním spolupráce v rovině režisér–herec?

Culture Moves Europe

Zahraniční pobyty pro umělce
a kulturní profesionály
Objevuj – Tvoř – Vzdělávej se – Síťuj

Kancelář
Kreativní Evropa
Kultura

Společnost
Evropské unie

Další čtení

Mediační partnerství

Vánoční tip Jihočeského divadla:
vstupenky na Jižní Svěrák a Jižní spojku
2026

Rozhovory

Anna Freimanová: Václav Havel mě stále překvapuje

Recenze

Krásná ošklivá podiváná

Glosy

Liberec ve stínu rezignace

Recenze

**Hoříci křídla kolektivu: Jana z Arku
v HaDivadle**

Sdílejte

po odchodu z Komorní scény Aréna a s nímž jste už několikrát spolupracoval. Jaká je s ním spolupráce v rovině režisér–herec?

Někteří režiséři jsou přísní, což neznamená, že bych si jich nevážil. A pak jsou ti, třeba jako Vojta Štěpánek, s nimiž se pracuje plynule, jemně. Zkoušení je spíš rozhovor, bez apelu nebo živočišnosti. Práce je tedy příjemná, někdy zdouhavější, jindy rychlejší, když se přijde na to, jak situaci uchopit, ale to je podle mě u každého režiséra. Pokud lidé společně najdou řeč, kterou potřebují jak pro postavy, tak pro celý inscenační tvar, je jedno, kdo to je. Je důležité, aby si lidé rozuměli. A je fajn, že s Vojtou jsme si porozuměli. To ale neznamená, že by byl jediný režisér, s nímž si jako herec rozumím.

Petr Panzerberger (vlevo) a Marek Císovský v inscenaci Komorní scény Aréna Bílý muž a Rudá tvář. Foto archiv

Jako herec jste prošel téměř celou republikou, z ostravské konzervatoře jste zamířil do Brna, kde jste působil v několika divadlech, pak následovalo angažmá v ústeckém Činoherním studiu a návrat do Ostravy. Co zásadního jste si z každého divadla pro svoji hereckou práci odnesl?

V Polárce jsem se naučil disciplíně, musel jsem dbát na kostýmy, na rekvizity, o všechno pečovat sám. V Mahence (*Národní divadlo Brno – pozn. red.*) jsem se naučil pracovat na velkém jevišti, v HaDivadle jsem se setkal s tituly z undergroundového prostředí. Pak jsem přišel do Ústí nad Labem (*Činoherní studio – pozn. red.*), kde to byl totální punk. A mé srdce, protože miluju punkovou a hardcorovou muziku, začalo tepat. Právě odtud, z ústeckého Činoheráku, mám spoustu nejbližších přátel. S návratem do Ostravy do Arény (*Komorní scéna Aréna – pozn. red.*) jako by se všechno spojilo. Mohl jsem tohle všechno zužitkovat, a to i v samotném divadelním řemesle. Následně jsem opět zatoužil po něčem jiném, cítil jsem potřebu změny. Dokonce jsem zvažoval, že odejdu na volnou nohu. V té chvíli mě oslovil Vojtěch Štěpánek a nabídl mi angažmá v NDM, řekl jsem si, že to zkusím. Když jsem odcházel z konzervatoře, chtěl jsem zůstat v Ostravě, a to v Národním divadle moravskoslezském, u Bezručů (*Divadlo Petra Bezruče, pozn. red.*) nebo v Aréně. Mým největším snem byla tři divadla: právě ústecký Činoherák, Dejvické divadlo a Aréna, z čehož dva sny se mi splnily. Nejen dva... člověk si říká, kdyby přišla Thálie. Myslím, že nešlo o typy divadel ani regiony, kterými jsem prošel, ale o lidi a tamní party, na které mám v životě štěstí. Možná je to ale jen můj zkreslený názor, protože jsem semišový naivista, kterému se všechno líbí. Vážím si úplně všech, kdo dělají v kultuře, vidím v tom smysl. Jsem v divadelním kolektivu šťastný a doufám, že to předávám i ostatním.

Ostravská konzervatoř, kterou jste absolvoval, vychovala mnoho zásadních hereckých osobností. Jak vzpomínáte na dobu studií? Vašimi pedagogy byli Alexandra Gasnářková a Bedřich Jansa.

Culture Moves Europe

Zahraniční pobyty pro umělce
a kulturní profesionály
Objevuj – Tvoř – Vzdělávej se – Síťuj

Kancelář
Kreativní Evropa
Kultura

Společnost
Evropské unie

Další čtení

Mediální partnerství

Vánoční tip Jihočeského divadla:
vstupenky na Jižní Svěrák a Jižní spojkou 2026

Rozhovory

Anna Freimanová: Václav Havel mě stále překvapuje

Recenze

Krásná ošklivá podivánka

Glosy

Liberec ve stínu rezignace

Recenze

Hoříci křídla kolektivu: Jana z Arku v HaDivadle

Sdílejte

zásadních hereckých osobností. Jak vzpomínáte na dobu studií?
Vašimi pedagogy byli Alexandra Gasnářková a Bedřich Jansa.

Nedávno jsme na studia vzpomínali s mým spolužákem Milanem Cimerákem, který aktuálně hraje v Aréně. Zjistili jsme, že nikdy jsme příliš nekomunikovali s ostatními ročníky, byli jsme taková parta sama pro sebe. Minimálně první dva roky studia. Nás deset se semklo, bylo zavřených ve třídě, vymýšlelo společný projekt nebo jsme si vzájemně radili v dialozích, na nichž jsme aktuálně pracovali. Pořád jsme tam seděli, pracovali a vzájemně se podporovali. Hodně nás to stmelilo, což bylo důležité i pro náš další postup. Když jsme pak už jednotlivě vstoupili do souborů, byli jsme zvyklí pracovat společně, tedy ansámblově.

Richard III. Foto archiv NDM

Máte za sebou mnoho rolí podobného typu, Richard III., Perníkář, nyní zkoušíte dalšího „démona“, Parfjona Rogožina z *Idiota*, netoužil byste vykročit i jiným směrem?

Určitě to není záměr ani kalkul. Režiséři si vybírají podle typu/zevnějšku nebo podle toho, v čem konkrétním mě vidí. A když se jim jako pazgřivec líbím, zkusí mi dát zase trochu jinou formu pazgřivce. Využijí existujícího potenciálu. A pak je samozřejmě milým překvapením, když se to změní a dostanu úplně jinou postavu. Jsou to taky určitá období, teď asi tři let, kdy mi přistávají tyto figury. Říkám si, nevádí, za chvíli budu třeba Benvolio.

Ať už jsou to pazgřivci, či kdokoli jiný, dostáváte v poslední době samé velké úlohy.

Kolikrát už jsem říkal, dejte mi už nějakého sluhu. V jedné sezoně se mi stalo, že jsem měl hrát v pěti titulech, buď hlavní, nebo střední role, které jsou stále přítomné na scéně, hodně mluví a posouvají děj. Poprvé v životě jsem požádal, ať se jedné z nich ujme někdo jiný. Potřeboval jsem si odpočinout. Navíc když mám rodinu, musím si hlídat čas, abych úplně nepadl na hubu, jak se říká. Čím dál víc lidí řeší, jak všechno dělat rychleji, levněji, avšak absolutně precizně. Což je nesmírně vysilující ve všech oborech. V takových podmínkách zaniká invence a prostor pro tvorbu, které člověk spotřeboval jen na to, aby práce byla rychlá. Dlouho jsem neuměl říct ne. Snažil jsem se vždycky vyhovět. Časem jsem zjistil, že říct ne není vůbec špatně.

Marcela Magdová

Culture Moves Europe

Zahraniční pobyty pro umělce
a kulturní profesionály
Objevuj – Tvoř – Vzdělávej se – Síťuj

Kancelář
Kreativní Evropa
Kultura

Společnost
Evropské unie

Další čtení

Mediační partnerství

Vánoční tip Jihočeského divadla:
vstupenky na Jižní Svéráz a Jižní spojku
2026

Rozhovory

**Anna Freimanová: Václav Havel mě stále
překvapuje**

Recenze

Krásná ošklivá podívaná

Glosy

Liberec ve stínu rezignace

Recenze

**Hořící křídla kolektivu: Jana z Arku
v HaDivadle**

Sdílejte

At už jsou to pazgrivci, či kdokoli jiný, dostáváte v poslední době same velké úlohy.

Kolikrát už jsem říkal, dejte mi už nějakého sluhu. V jedné sezoně se mi stalo, že jsem měl hrát v pěti titulech, buď hlavní, nebo střední role, které jsou stále přítomné na scéně, hodně mluví a posouvají děj. Poprvé v životě jsem požádal, ať se jedné z nich ujme někdo jiný. Potřeboval jsem si odpočinout. Navíc když mám rodinu, musím si hlídat čas, abych úplně nepadl na hubu, jak se říká. Čím dál víc lidí řeší, jak všechno dělat rychleji, levněji, avšak absolutně precizně. Což je nesmírně vysilující ve všech oborech. V takových podmínkách zaniká invence a prostor pro tvorbu, které člověk spotřeboval jen na to, aby práce byla rychlá. Dlouho jsem neuměl říct ne. Snažil jsem se vždycky vyhovět. Časem jsem zjistil, že říct ne není vůbec špatně.

Marcela Magdová

Tagy

Pondělní pokec

Objevuj – I vor – Vzdelavej se – Situj

Kancelář
Kreativní Evropa
Kultura ● Společnost
Evropské unie

Další čtení

Mediační partnerství

Vánoční tip Jihočeského divadla:
vstupenky na Jižní Svěráz a Jižní spojku
2026

Rozhovory

Anna Freimanová: Václav Havel mě stále překvapuje

Recenze

Krásná ošklivá podiváná

Glosy

Liberec ve stínu rezignace

Recenze

**Hoříci křídla kolektivu: Jana z Arku
v HaDivadle**

